

Vi kan vel nemt blive enige om, at Krig ikke kan undgaas, og Spørgsmaalet bliver da blot: hvorledes holder vi os bedst klar af Krigen: ved at ruste eller ved at afruste? Her er det altsaa, vi er saa grunduenige, som vi er. Naar den højtærede Udenrigsminister i Gaar sagde, at der var kun en Gradsforskel mellem ham og de to Partier, der staaar bag ham, og saa os andre, vil jeg derfor tro, at dette skyldes en Vildfarelse, en Mangel paa Kendskab til de virkelige politiske Forhold herhjemme. Enhver, der har levet herhjemme og set Udviklingen gennem Tiderne, vil jo nemlig vide, at det drejer sig ikke om en Gradsforskel, men at de to Partigrupper har et saa divergerende Grundsyn paa Forholdene, at det nærmest er som to parallelle Linier, og jeg gad nok vide, hvordan den højtærede Udenrigsminister nogen Sinde vilde kunne faa dem til at skære hinanden. Regeringspartierne mener, at den nuværende Forsvarsordning saavel som enhver Forsvarsordning, vi har haft herhjemme og vil faa, er en direkte Fare for, at Freden kan bevares for Danmark; de hævder, at den Militærordning, vi byggede paa under Krigen, absolut ikke var et Gode for Danmark, men at vi kun kan takke Antimilitaristernes Styrelse af Landet for, at de uskadeliggjorde Virkningerne af denne Ordning. De mener dernæst, at vi hverken evner eller har Raad til at føre et Værn for gamle Danmark, og de paakalder den sunde, kølige Fornuft og ikke Hjertet og Følelsen, og de mener selv, at de i denne Sag taler til den sunde Fornuft og ikke til Følelsen.

Naar man nu siger, at den Ordning, vi havde, var en direkte Fare for Freden herhjemme, og at vi ingen Glæde eller Gavn har haft af den, men at vi udelukkende kunde takke de Herrer Antimilitaristers Uskadeligiggørelse af denne Forsvarsordning for, at det gik saa godt, og at vi holdt os udenfor Krigen, saa vil jeg nok spørge, hvorfor Regeringspartierne med den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch, i Spidsen i Krisedagene i 1914 paa Tysklands Bud lagde Miner ud i Store Bælt; hvorfor nøjedes vor daværende Forsvarsminister ikke med en Protest overfor Tyskland? Mon det ikke skulde være, fordi han var klar over, at en Protest overfor Tyskland ikke nyttede? Havde det ærede Medlem da ikke haft Minerne, saa havde Tyskerne selv lagt Miner ud, saa vist som selv nok saa kraftige Protester fra det ærede Medlem ikke havde kunne spærre Store Bælt, og vi havde da faaet vor Neutralitet krænket, vi havde været draget med ind i

Krigen. Netop disse Begivenheder viser, mener jeg, at vor Forsvarsordning saa langt fra at være en direkte Fare for Freden endogsaa var et uvurderligt Gode for Danmark i Krisedagene i 1914. Havde vi den Gang haft afrustet, saa havde vi ikke haft de Miner, som den daværende Forsvarsminister benyttede sig af for at undgaa at faa krænket vor Neutralitet. Det maa det ærede Medlem Hr. P. Munch vel ogsaa have ment, da han sad med Ansvaret i disse Farens Dage; ellers var han, der før Krigen var Nedrustningsmand, men som ved Skæbnens Ironi i Farens Stund sad som den danske Stats Forsvarsminister, vel ikke gaaet med til ikke alene at lægge Miner ud, men at indkalde Ekstramandskab og udvide Forsvaret langt ud over, hvad Forsvarslovene af 1909 krævede. At denne samme Mand nu staaar som Afrustningstilhænger, forbavser mig noget; det viser i hvert Tilfælde, at selv en Mand kan være blottet for al Logik. Hvor kan noget Menneske herefter tage det ærede Medlem Hr. P. Munch alvorligt? Maaske han selv; vi andre har svært ved det. Han burde efter min Mening være en død Mand i alt, hvad der hedder Forsvarspolitik, og han vilde sikkert ogsaa havde været det i et hvilket som helst andet Land end netop Danmark. Jeg kan derfor ikke lægge nogen som helst Vægt paa det ærede Medlems Udtalelser i den Retning her under Debatten.

Og nu denne ustandselige Talen om Evneløshed, Haabløshed og Mangel paa Raad! Er vi da saa fattige, saa usle herhjemme i Danmark, at vi ikke har Raad til at opretholde Livet? Er vi saa usle, at vi nok vil Livet, men vi vil ikke ofre noget for Livet? Det ærede Medlem Hr. Sundbo talte om, at vi var ikke forfærdelige Krigskarle. Nej, men lad mig vende det om og spørge: Er vi da i den danske Nation kun en Samling Skrællinger og Fallenter? Alle andre smaa Nationer har Raad til at værge og værne deres Ære og Selvstændighed; alene over Danmark skal der i Fremtiden kunne staa, hvis Forsvarsministeren fik Afrustningslovene igennem, som han ønskede det: Her lades Haabet ude. Vi sætter den sorte Kokarde i Hatten paa os selv. Alt andet faar vi Raad til, kun ikke til at værge og værne vor Ære og Selvstændighed. De eneste Udgifter, der ikke er steget ved Dyrtiden herhjemme, er Udgifterne til Forsvaret. Alt andet har vi kunnet ofre Million paa Million paa, men at gøre noget for vor Selvopholdelse, for at vise Villie til Livet, det har vi ikke Raad til i det lille Danmark!